

jeg mener, at staten hjælper til her ved at fjerne eksklusivaftalerne, således at den uorganiserede kan undergrave det for den organiserede.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Efter regeringens opfattelse forhindrer forslaget netop, at private griber ind i andres private frihedsrettigheder, nemlig lønmodtagernes ret til selv at vælge, hvilken fagforening de vil være medlem af.

I øvrigt har regeringen ikke fremsat forslaget på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, men på baggrund af et ønske om at sikre den enkeltes ret til at stå uden for en fagforening eller til selv at bestemme, hvilken fagforening man vil være medlem af.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstod, at statsministeren heller ikke i forbindelse med det her spørgsmål har været inde i vurderingen af, om afskaffelsen af eksklusivaftaler betyder, at man nu giver frit løb for, at uorganiserede arbejdsgivere kan undergrave de organiserede arbejdsgivere.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg forstod på statsministeren i et tidligere svar til hr. Ole Vagn Christensen, at eksklusivaftaler handler om tvang. Vil statsministeren ikke give et eksempel på, at en eksklusivaftale er indgået på baggrund af tvang? Er det ikke sådan, at eksklusivaftaler som de, der i nogle tilfælde findes på arbejdsmarkedet, er indgået ved frivillige aftaler, og er det ikke også sådan, at man i arbejdsretten og lovgivningen lægger op til, at man ikke kan konflikte sig til en eksklusivbestemmelse? Det er altså en aftale, der er indgået mellem frie og ligeværdige personer.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Til det sidste spørgsmål kan jeg sige til hr. Bjarne Laustsen, at der er jo eksempler på, at der er arbejdsgivere, som har indgået en eksklusivaftale, om jeg så må sige, under protest efter at have været udsat for forfærdelige aktioner fra fagbevægelsens side.

Så kan hr. Bjarne Laustsen selvfølgelig hævde, at det er en arbejdsgiver, der selv har indgået aftalen og selv har sat sin underskrift. Men hvis det er den slags tilbud, man plejer at kalde sicilianske tilbud, som arbejdsgiveren er blevet stillet over for, har han ikke haft anden chance end simpelt hen at skrive under for overhovedet at

få sin virksomhed til at overleve. Og det er jo det, der er det urimelige.

Så vil jeg sige til hr. Ole Vagn Christensen, at den bedste måde, hvorpå fagbevægelsen kan sikre, at den får så mange overenskomster som muligt til at dække så bred en del af arbejdsmarkedet som muligt, er ved at skaffe sig de flest mulige medlemmer.

Og den måde, man skaffer sig de flest mulige medlemmer på, er ved at være dygtige, er ved, at lønmodtagerne på virksomhederne kan se, at det er en fordel at være medlem af fagforeningen. Så skal de nok komme som medlemmer. Det er da mangel på tillid til fagforeningerne at tro, at den eneste måde, de kan skaffe sig medlemmer på, er ved at tvinge folk ind i fagforeningen.

Ole Vagn Christensen (S):

Det er slet, slet ikke det, der er sagen. Det, der er sagen omkring eksklusivbestemmelser, er, at de er et værn mod, at uorganiserede arbejdsgivere kan undergrave organiserede arbejdsgivere.

Og nu har statsministeren prøvet, om han kunne trække nogle sager frem. Jeg synes, det havde været rimeligt, hvis statsministeren havde nævnt de sager, for så havde vi været i stand til at kunne forklare sagssammenhængene.

Det er jo en klar konstatering, at den seneste konflikt, der har været meget nævnt, er Ikadan-konflikten, som startede, fordi folk ikke kunne få lov at gå på toiletet, og derfor var der nogle, der sagde: Vi vil have en aftale, vi vil have en overenskomst. Hvad sagde virksomheden? Den sagde: Det vil vi ikke være med til.

Kl. 13.55

Hvilke virkemidler har man så i det øjeblik, man har fjernet eksklusivaftalerne? Det kan være, at det er gadens parlament, der skal til at råde. Eller er det, at vi skal have ført disse sager herind, således at vi sikrer de rettigheder, som private har over for andre private, gennem lovgivning? Det ved vi eksisterer andre steder. Er det det, statsministeren hentyder til, at vi skal have tvang, vold og gift?

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har besværet med at takke for statsministerens svar, for jeg bad om at få et eksempel på nogle aftaler, der var indgået på baggrund af tvang. Når der ingen eksempler kom, går jeg ud fra, at statsministeren ikke har nogen.

Så må man jo igen sige: Jamen en aftale mellem to frivillige parter, hvad kan regeringen